

Andreas Eschbach

Het Armageddon-complot

Karakter Uitgevers B.V.

Als u met een tijdmachine naar de kruisiging van Jezus kon reizen – zou u dan proberen hem te redden?

1

Hij wist dat de anderen hem als een last beschouwden. Hij was er alleen bij omdat zijn invloedrijke vader erop had gestaan dat een Barron aan de actie zou deelnemen. En wie zou dat anders moeten zijn dan hij, Isaak, de oudste zoon en daarmee de gedoodverfde erfgenaam.

De mannen hadden hem op deze post gezet om onder elkaar te zijn, en daarom stond hij al twee uur bij de enige bushalte in Barnford op de uitkijk naar een auto die niet wilde komen. Hij had het koud. Nog maar een paar dagen voordat het Kerstmis was en dat was te merken. De hemel was grijs, uit de schoorstenen stegen dunne rooksluizen op, de lucht was klam, vochtig, kil.

Hij hoorde in de verte gebrom, wat betekende dat er een auto naderde. Ongeveer de tiende of twaalfde sinds hij hier stond te wachten, en waarschijnlijk zou hij weer gewoon langs het dorp rijden. Toch kwam Isaak uit de bescherming van het houten wachthuisje en strekte hij zijn nek. Zijn taak was misschien overbodig, maar hij zou hem toch zo goed mogelijk vervullen.

Het was een witte Toyota. Isaak voelde dat zijn hart sneller begon te slaan. Dat klopte in elk geval. Er zaten twee personen in. Dat klopte ook.

Hij trok zich terug in de donkere schuilplaats en wachtte tot het kenteken zichtbaar was. Inderdaad. Het was de combinatie die Whitewaters mannen vanaf Heathrow hadden doorgegeven.

Isaak haalde de kleine portofoon uit zijn zak en drukte de spreekknop in. 'Post één,' zei hij zachtjes. 'Ze zijn gearriveerd.'

De Toyota remde, sloeg af en reed Barnford in.

'Begrepen, post één,' klonk het krakend uit de portofoon.

Isaak stopte hem weer weg en volgde vanuit de bescherming van het wachthuisje wat er verder gebeurde. De auto stopte voor het bewuste huis. De inzittenden stapten uit. De jongste van de twee, degene die achter het stuur had gezeten, droeg een bril en liep opvallend rechtop, misschien om zijn geringe lengte te compenseren. Dat moest Stephen Foxx zijn. Meneer Whitewater had de naam van de oudste, die een grijsgroen jack aantrok en een geruite sjaal omsloeg, ook verteld, maar Isaak was hem vergeten.

Ze keken om zich heen. Isaak trok zich nog verder in de duisternis terug. Het leek er niet op dat ze iets vermoedden. De mannen liepen naar het bewus-

te huis, keken naar het naambordje op de brievenbus, openden het kleine tuinhek, liepen naar de voordeur en belden aan.

Een man met wit haar deed open. Hij leek verrast – in tegenstelling tot meneer Whitewater en zijn mannen had hij geen flauw idee dat ze op bezoek zouden komen – en vroeg hun binnen te komen. De deur ging weer dicht.

Hij keek op zijn horloge en haalde de portofoon nog een keer tevoorschijn. ‘Post één. Tien uur zeven. Ze zijn binnen.’

‘Begrepen, post één. Je kunt terugkomen, maar onopvallend.’

Natuurlijk moest het onopvallend. Dachten ze dat hij niet goed bij zijn hoofd was?

Waarschijnlijk wel.

Isaak stopte de portofoon weg en kwam in beweging. Hij deed alsof hij een wandelaar was, de handen diep in zijn jaszakken gestoken, zijn schouders opgetrokken. Hij keek bij het oversteken van de straat eerst naar rechts en daarna naar links, zoals zijn vader, meneer Whitewater en nog een half dozijn andere mensen hem hadden ingeprent. Omdat ze in Engeland waren en de auto’s aan de verkeerde kant van de weg reden. Alleen was deze voorzichtigheid in Barnford overbodig, omdat ze zich in een van de meest afgelegen gebieden van Zuid-Engeland bevonden, midden op het platteland, en het verkeer uitermate overzichtelijk was.

Terwijl hij door de straat liep keek hij weg van de woningen, alsof hij veel meer interesse had voor de donkerbruine, net geploegde velden. Daarna riskeerde hij echter toch een blik op het huis waarin de twee mannen waren verdwenen. Het was een kleine, oude villa met een imposant rieten dak, half verscholen achter struiken en bomen, omringd door een tuin die blijkbaar aan zichzelf werd overgelaten en vol onkruid stond. Op de grond lagen beschimmelde bladeren.

Hij zorgde ervoor dat hij niet langzamer ging lopen, dat hij zijn nieuwsgierigheid niet liet merken. Hij sloeg de hoek om. Daar stond de grijze bestelwagen. Zag hij iemand die hem observeerde? Nee. Isaak klopte kort. Het zijportier werd opengeschoven en hij stapte snel in. In de bestelwagen stonk het naar zweet, kauwgom en ongeduld. Geen wonder, de vijf mannen zaten sinds vanochtend binnen, aten niets en dronken zo weinig mogelijk, zodat ze niet naar buiten hoefden om te plassen. Dat zou kunnen opvallen, en opvallen was nu juist wat ze niet wilden.

Meneer Whitewater gebaarde dat Isaak op de passagiersstoel moest gaan zitten, de enige plek die vrij was. ‘Koud buiten, vind je niet?’ bromde hij. ‘Ik hoop maar dat het nog een paar uur duurt voordat het begint te sneeuwen. Anders krijgen we problemen.’

‘Inderdaad, sir,’ zei Isaak, die zoals zo vaak niet zo goed wist wat hij op zo’n opmerking moest antwoorden. Eric Whitewater was een goede vriend van zijn

vader, een imposante, onbehouwen man, die je met zijn ijsgrijze ogen kon aankijken op een manier waardoor je het gevoel had dat je een insect onder een vergrootglas was.

Een van zijn mannen, Bob, zat met een koptelefoon op bij de ontvanger van de af luisterapparatuur die ze op een bepaald moment in de woning van de professor hadden geïnstalleerd. ‘Het klinkt alsof ze eindelijk klaar zijn met die verdomde thee,’ verkondigde hij. ‘Ze gaan nu naar de zitkamer.’ Hij draaide aan een knop. ‘Ik geloof dat het begint. Foxx bombardeert hem met zijn theorie.’

Whitewater stak zijn hand uit. ‘Laat me eens meeluisteren.’

Bob gaf hem een tweede koptelefoon. Whitewater zette hem op en daarna luisterden ze allebei aandachtig. Na een tijdje zei Whitewater: ‘Oké, het wordt tijd dat we ons klaarmaken. Tim, waarschuw wagen 2.’

Isaak wist niet wat zich in het huis afspeelde en waarop Whitewater en zijn mannen wachtten. Zijn vader had gezegd dat hij dat niet hoefde te weten; het was alleen belangrijk dat hij erbij was. Wat hij wel wist, was dat deze actie een lange voorgeschiedenis had. Dat Whitewater en zijn mannen deze man, Stephen Foxx, maandenlang hadden afgeluisterd en geobserveerd. Dat ze geweten hadden wanneer en met welke vlucht de twee mannen vanochtend op Heathrow zouden landen. Dat in een tweede, witte, kleinere bestelwagen in de parallelstraat nog vier mannen wachtten totdat ze in actie zouden komen.

En dat alles gebeurde om tegen het zevende gebod te zondigen. Ze waren gekomen om iets te stelen.

Alle mannen behalve Bob stonden op, controleerden hun wapens, stopten de oordopjes van de mobil telefoons in hun oren. Ze droegen allemaal een zwarte broek en een zwarte coltrui. Maar ze zagen er vooral gevaarlijk uit door de schittering in hun ogen.

Whitewater haalde kleine gouden kruisen aan kettingen uit een doos en verdeelde die onder de mannen.

‘Daarmee zien we eruit als pastoors,’ zei een van hen met een grijns terwijl hij het omdeed. ‘Ze zullen denken dat we door het Vaticaan zijn gestuurd.’

‘Mooi,’ zei Whitewater op zo’n koude toon dat de grijns op de gezichten van de mannen bevroor. ‘Dat is namelijk precies wat ze moeten denken.’

‘En daarna?’ Michael wist heel goed dat zijn grote broer doodmoe was van de vlucht en alles wat hij had meegemaakt, maar hij moest het nu weten! Hij zat op Isaaks bed, zijn armen rond zijn opgetrokken benen geslagen omdat hij het koud had, en wachtte ongeduldig op de rest van het verhaal.

Isaak gaapte zo hartgrondig dat zijn kaken ervan kraakten en keek daarna naar de wekker op zijn nachtkastje. ‘Halfvier! En waarom ben jij eigenlijk nog wakker?’

‘Mama heeft verteld dat je vannacht terug zou komen,’ vertelde Michael. ‘Dus heb ik de wekker gezet en ben ik vroeg naar bed gegaan, heel gewoon.’ Isaak hoefde niet te denken dat hij de enige was die cool kon zijn.

Hoewel Isaak echt heel cool was. Het maakte Michael vaak sprakeloos als hij daarover nadacht, wat hij natuurlijk absoluut niet mocht laten merken. Isaak was vier jaar ouder dan hij, achttien en... nou ja, gewoon volmaakt. Hij haalde op school uitstekende cijfers voor de meeste vakken. Hij was groot, sterk en sportief. En Michael kende bijna niemand die vromer en godvruchtiger was dan Isaak. Hij hield al zijn spullen keurig op orde, vergat nooit te bidden, wist alles, kon alles, had geen mindere kanten en weerstond alle verleidingen van Satan. De meisjes op school adoreerden hem. Isaak was tegen allemaal vriendelijk maar hij liet zich met niemand in, hoewel hij maar met zijn vingers hoefde te knippen.

Michael twijfelde ernstig of hij zelf ooit zo deugdzaam zou zijn. Alleen al de zondige gedachten die hij soms had als hij aan Jennifer dacht, het nieuwe meisje op school, die lang blond haar en een vlecht tot haar billen had...

‘Vertel nou,’ spoorde hij zijn broer aan.

Isaak zuchtte, leunde op zijn elleboog en tilde zijn deken een stukje op. ‘Kom in elk geval in bed liggen. Ik krijg het koud als ik zie hoe je daar zit te bibberen.’

Michael glipte bereidwillig onder de warme deken en stak zijn koude voeten uit tot ze Isaaks dijbenen raakten. Isaak kromp ineen, maar hij protesteerde niet. Dat was typisch Isaak. Zijn broer zette zich altijd voor anderen in, bijna zoals de helden en heiligen in de verhalen dat deden. Een tijd geleden bijvoorbeeld voor zijn tekenleraar, meneer Lofelmaker, die om redenen die ze niet kenden midden in het schooljaar was ontslagen. Isaak was tijdens een bijeenkomst over dit onderwerp gaan staan en had in het bijzijn van de rector, de ouders en de andere leraren verteld hoe onrechtvaardig hij dat vond. En het was hem beslist niet om zijn cijfers gegaan, want die waren uitgerekend bij meneer Lofelmaker niet zo goed.

‘Dus?’ Michael stootte zijn broer weer met zijn koude voeten aan. ‘Meneer Whitewater gaf zijn mannen gouden kruisjes, en daarna?’

‘Daarna gingen ze erop af. Razendsnel. Deur open, naar buiten, deur dicht, over de straat naar de tuin, met één stap over het hek en tussen de struiken. En het volgende moment waren ze nagenoeg onzichtbaar.’ Isaak klonk zo gespannen alsof hij alles in gedachten nog een keer beleefde. ‘De drie mannen uit wagen 2 hadden de opdracht om aan de achterkant via de kelderdeur de woning binnen te dringen en op het afgesproken signaal alle vluchtwegen af te snijden. Ze hadden lopers, waarmee dat volkomen geluidloos gebeurde. Bob glimlachte naar me en gaf me een koptelefoon, zodat ik mee kon luisteren. Ik kon ze horen ademhalen. Plotseling zegt Whitewater: “Shit.” “Wat is er?” vraagt Bob. Waarop Whitewater zegt: “Matthew is op een tak gestapt, dat heeft

alle vogels uit de bomen gejaagd. Geef aan team 2 door dat ze in de kelder moeten wachten.”

Michael perste zijn lippen op elkaar en huiverde even. Dat moest door de kou komen. Hij kroop nog verder onder de deken. ‘En toen?’

‘Een tijdlang was alles stil,’ vertelde Isaak verder. ‘Bob wisselde telkens tussen twee koptelefoons, via de ene luisterde hij waarover ze in de zitkamer praatten, en via de andere hoorde hij de mannen. “Oké,” zegt hij uiteindelijk, “ik geloof dat ze niets gemerkt hebben. Foxx heeft de professor flink lastiggevallen. Ik denk dat het een kwestie van minuten is voordat hij tevoorschijn haalt waar we voor zijn gekomen.” “Mooi,” zegt Whitewater, zodra hij dat doet slaan we toe.” Isaak ademde luidruchtig uit. ‘Op dat moment draai ik me om en zie ik dat er een vrachtwagen de straat in rijdt.’

‘Poeh!’ zei Michael. ‘Wat voor vrachtwagen?’

‘Groot, wit, met een bedrijfslogo erop. Er komt iets aan, zeg ik tegen Bob. Die kijkt op en zegt: “Shit.” Isaak glimlachte. ‘In werkelijkheid zei hij natuurlijk niet *shit*, maar vloekte hij flink.’

‘Natuurlijk,’ zei Michael. Wie zou dat in zo’n situatie niet doen? Alleen al van het luisteren trilde zijn buikwand.

“Erik,” zegt hij, “er komt net een vrachtwagen de straat in rijden, jullie moeten even wachten.” Waarna meneer Whitewater vloekte en zich afvroeg of er iemand ging verhuizen. Daarna zei hij dat we zouden wachten tot de situatie duidelijk was. Ik zie dat de vrachtwagen drie tot vier woningen voor ons stopt. Twee mannen stappen uit en doen de klep naar beneden. De wagen staat met de chauffeurscabine naar ons toe, zodat we niet naar binnen kunnen kijken. Een vrouw komt het huis uit, grijs haar, roze huishoudschort. Meteen daarna zien we dat ze een wasmachine uitladen en het huis in rollen. “Het is zo te zien alleen een wasmachine,” geeft Bob door. “Oké,” zegt Whitewater, “we wachten. We hebben de tijd, ze bekijken het ding net.”

‘Wat voor ding?’

‘Geen idee. In elk geval verroerden we ons niet. Na een tijdje komt een van de mannen naar buiten om te roken. Hij staat daar, kijkt om zich heen, trekt zijn schouders op omdat hij het koud heeft en gaat weer naar binnen. Ik hou de tijd voortdurend in de gaten. Een kwartier, twintig minuten. Daarna komen ze weer tevoorschijn met een andere, oude wasmachine. Ze laden hem in, stappen in en rijden weg. Bob geeft door wanneer ze uit het zicht zijn en Whitewater zegt meteen: “Oké. Aanvallen.” Het volgende moment klinkt er zo’n hard gerinkel dat mijn oren er pijn van doen.’

‘Wat was er gebeurd?’

‘Ze hadden twee glazen tuindeuren ingeslagen en waren naar binnen gegaan. Bob luistert mee via het afluistersysteem en zegt: “Fantastisch, precies op het juiste tijdstip.” Ze hebben alles onder controle, de drie mannen bieden nauwe-

lijks tegenstand. Eric heeft de buit veiliggesteld, alleen de jongste sputtert een beetje tegen, verder is alles onder controle. Dan zegt Bob: “Oké, terugtrekken.” Hij jaagt me van de passagiersstoel, zegt dat ik het portier open moet schuiven, gaat achter het stuur zitten en start de motor. Whitewater en de anderen komen aanrennen, springen naar binnen, en we vertrekken. We hadden vier verschillende vluchtwegen voorbereid, maar niemand achtervolgde ons, dus hielden we ons aan het oorspronkelijke plan. Na een paar kilometer sloegen we af naar een bosweg die naar een open plek leidde waar de helikopter stond. We gingen allemaal naar binnen, op twee mannen na die achterbleven om de twee auto’s weg te brengen en daarna onder te duiken. De helikopter steeg op, bracht ons naar een luchthaven, waar een straalvliegtuig wachtte, en we vlogen naar huis.’ Isaak, die het eind van zijn verhaal bijna ademloos vertelde, haalt adem. ‘Het is een heel vreemd gevoel dat het nacht is. Ik heb in het vliegtuig geslapen en ben nu op de een of andere manier volkomen van slag.’

Michael was helemaal gespannen, omdat de meest prangende vraag nog steeds onbeantwoord was gebleven. ‘En wat was het? Wat hebben jullie buitgemaakt?’

Zijn oudere broer zweeg in het schemerlicht dat in de kamer hing.

‘Ik weet het niet,’ fluisterde hij uiteindelijk nauwelijks hoorbaar. ‘Papa zegt dat het het belangrijkste voorwerp ter wereld is. Alles hangt ervan af, zei hij. Ons zielenheil. Het lot van de totale mensheid.’

2

Religie in Amerika is een industrie waar miljarden dollars in omgaan, die duizenden mannen en vrouwen werk verschaft en mensen met veel talent en ambitie aantrekt. Het inkomen van mannen zoals Swaggart, Falwell, Robertson en Schuller bedraagt miljoenen dollars. Ze vliegen met privévliegtuigen over de wereld, ontbijten met presidenten, praten met premiers en zijn qua verschijning niet te onderscheiden van topindustriëlen en bedrijfsmanagers die andere, wereldse ondernemingen leiden.

Malise Ruthven, *The Divine Supermarket*

Omdat Samuel Barron rijk was, verbaasde het niemand dat hij een indrukwekkend landgoed op Long Island bezat. Hij woonde in een deel van de Gold Coast waar zich nog geen internetmiljardairs of door onfatsoenlijke rapnummers schaamteloos rijk geworden musici hadden gevestigd. Dat zou ook nooit gebeuren. Het stille, tussen Glen Cove en de Oyster Bay gelegen kustgedeelte was een toevluchtsoord dat voornamelijk werd bewoond door overtuigd christelijke gezinnen en hun personeel. Het lag dicht genoeg bij New York om niet helemaal van de wereld afgesneden te zijn en ze konden hun kinderen naar particuliere scholen sturen waar ze zo veel mogelijk beschermd werden tegen de op andere plekken zo normaal geworden verdorvenheid.

Samuel Barron en zijn gezin werden, hoewel ze er al meer dan dertig jaar woonden, nog steeds als nieuwelingen beschouwd, omdat hij zijn vermogen zelf had vergaard. Als zoon van een bankemployé uit Richmond, Virginia, had hij het tot multimiljardair geschopt, dankzij de juiste investeringen en, zoals hij er altijd aan toevoegde, de hulp van God. Dat Samuel Barron een van de rijkste mannen ter wereld was, wisten behalve hijzelf maar weinig vertrouwelingen, en de belastingdienst natuurlijk. Niet dat Samuel Barron graag belasting betaalde, en al helemaal niet in deze tijd, waarin je ervan kon uitgaan dat van zijn geld abortussen werden gefinancierd, goddeloze kunst werd gesubsidieerd en pseudowetenschappelijke dwaalleren zoals de evolutietheorie werden gepropageerd. Maar zoals iedereen in de Bijbel kon lezen, had Jezus gezegd: *Geef dan de keizer wat de keizer toekomt, en God wat God toekomt*, dus moest het gewoon zo zijn. Waaraan Samuel Barron echter geen enkele waarde hechtte, was op een of andere onnozele ranglijst in een of ander onnozel tijdschrift

te staan. Het was hem tot nu toe gelukt om dit soort aandacht te vermijden. Het kon hem niet schelen dat de mensen de bebrilde computerfreak van de westkust voor de rijkste man ter wereld hielden.

The Barron's beantwoordde volledig aan de discretie van de eigenaar: vanaf de straat zag je alleen een door een sober wit hek afgesloten ingang, waarachter een smalle asfaltweg een beboste heuvel op leidde, een aanblik die zo oninteressant was dat toevallige passanten er verder geen aandacht aan besteedden. Pas als je over de heuvel was, werd het landgoed zichtbaar, met zijn verzorgde hagen en weelderige bomen en een oprit die voor een prachtige woning met meerdere vleugels in klassieke stijl eindigde. Een uitgebreid wegennetwerk leidde naar de gastengebouwen, overdekte parkeerplaatsen, een helikopterlandingsplaats, een paardenstal, een prachtige zwemhal met buitenbad en een privéstrand aan de Long Island Sound. Dat zich achter de struiken en bomen woningen voor de personeelsleden bevonden, bleef gewoonlijk verborgen voor de gasten.

En gasten waren er vaak op The Barron's, zoals hooggeplaatste vertegenwoordigers van de World Evangelical Alliance, een wereldwijd netwerk van kerken in 128 landen en van meer dan honderd internationale organisaties. Ze kwamen om met de vader van Michael en Isaak over de actuele stand van de zending te praten en om daar meer geld voor te vragen, een verzoek dat Samuel Barron nooit afwees. Af en toe kwamen er werkgroepen bijeen om achter de gesloten deuren van de grote salon en onder voorzitterschap van Samuel Barron te overleggen hoe het woord van God nog beter, nog effectiever, nog efficiënter verkondigd kon worden. En vier keer per jaar kwamen de leidende vertegenwoordigers van de belangrijkste evangelische organisaties bij elkaar, zoals de Southern Baptist Convention, de Cornerstone Church, de christelijke ontwikkelingshulporganisatie World Vision International, de Churches of Christ, de Pinksterbeweging, de Mega-Churches, de American Missionary Association en de North American Christian Convention, om samen te bidden, elkaar in het geloof te versterken en ervaringen uit te wisselen. Sinds hun vader zich uit het actieve zakenleven had teruggetrokken, wijdde hij al zijn tijd en energie aan het woord van God en de vervulling daarvan. Een bijeenkomst zo vlak voor Kerstmis, en bovendien zo'n grote, was echter nog nooit voorgekomen.

Michael Barron was ervan overtuigd dat dit met het geheimzinnige ding uit Engeland te maken moest hebben. Hij keek door de ronde ramen van de grijze salon naar de arriverende gasten. De grijze salon was een klein, recht boven de hoofdingang gelegen vertrek waar Isaak en hij vaak verbleven om huiswerk te maken of de Bijbel te bestuderen. Hij zag de zware, zwarte limousines voorrijden, mensen in donkere kostuums en winterjassen die uitstapten, door zijn vader werden begroet en door het personeel naar hun kamers werden gebracht. Hij wist dat veel van deze hooggeplaatste kerkvertegenwoordigers met eigen zakenvliegtuigen kwamen, vooral degenen uit de zuidelijke staten. Ze landden

doorgaans op Long Island MacArthur Airport, waar zijn vaders chauffeur hen met de Lincoln afhaalde.

De mannen – het waren allemaal mannen – leken nog ernstiger dan anders. Maar misschien kwam dat door het sombere weer. De gazons waren met rijp of een laagje sneeuw bedekt, de hemel was net zo grijs als de zee, contourloos, ongedefinieerd, deprimerend. Als je je hoofd naar buiten stak rook het vaag naar rook, op een onheilspellende manier – net alsof de rook niet afkomstig was van de schoorstenen van Glen Cove of Bayville, maar van een ver rampgebied.

Toen er geen zwarte auto's meer arriveerden en degene die het laatst was aangekomen net naar de overdekte parkeerplaatsen reed, kwam Isaak binnen. Hij zag er fantastisch uit in zijn kostuum, overhemd en een stropdas.

Hij zou dus aanwezig zijn bij de bijeenkomst. Dat was logisch, hij was tenslotte de erfgenaam en moest alles weten.

‘Vertel je me straks wat voor ding het was?’ vroeg Michael.

Isaak ging naast hem bij het raam staan en keek naar het plein, waar nu niets meer te zien was. Een van de kamermeisjes, een oudere, lelijke vrouw uit New Jersey, liep in de richting van de gastenwoningen met een lichtbruine deken over haar arm. ‘Ik zal je vertellen wat ik vertellen mag,’ zei Isaak kalm.

Michael knikte. Hij registreerde een geluid dat er al een hele tijd was. ‘De helikopter,’ zei hij verbaasd.

Isaak keek naar de hemel. ‘Dat zal meneer Graham zijn.’

‘Komt die ook?’

‘Natuurlijk.’

Michael huiverde onwillekeurig. In de werkkamer van zijn vader hing een rij ingelijste foto's waarop meneer Graham biddend naast bijna alle VS-presidenten sinds Eisenhower stond. De dominee was niet alleen de beroemdste en meest succesvolle opwekkingsprediker ter wereld, maar had er ook aanzienlijk aan bijgedragen dat de christelijke kerken en groeperingen hun verschillen in visie opzij hadden gezet en de meest elementaire taak gezamenlijk hadden opgepakt, namelijk het evangelie onder de mensen te brengen.

‘Vier dagen voor kerstavond?’ fluisterde Michael terwijl ze de helikopter vanuit het westen zagen naderen. ‘Dan moet het écht belangrijk zijn.’

Isaak zei niets, maar zijn onderkaak spande.

Het geluid van de helikopter was hard, maar niet hard genoeg om het *tok-tok-tok* van hun vaders wandelstok te overstemmen, dat diens komst aankondigde. Ze draaiden zich om, maar de deur ging al open en hij kwam binnen. Zoals altijd als hij een ruimte betrad, was het alsof hij hem tot in alle hoeken en gaten vulde.

‘Hier zijn jullie,’ stelde hij vast. In zijn kostuum, dat precies dezelfde lichtgrijze kleur als zijn haar had, zag hij er nog breder en hoekiger uit dan anders. ‘Michael,’ zei hij. ‘Ik wil dat je er vandaag ook bij bent. Ga je omkleden.’ Hij keek even naar Isaak en knikte tevreden. ‘Goed zo, zoon van me.’

Eindelijk! Michael had moeite om kalm te blijven. ‘Je bedoelt... bij de bespreking? Moet ik bij de bespreking zijn?’

Zijn vader keek hem doordringend aan. Hij kon héél doordringend kijken met zijn felblauwe ogen. ‘Je bent oud genoeg om je te kunnen gedragen en je moet het ook weten. Haast je. Jij ook, Isaak. Bereiden jullie je erop voor dat vandaag waarschijnlijk de belangrijkste dag van jullie leven is.’

Zijn moeder hielp hem. Dat was een geluk, want hij was zo opgewonden dat hij absoluut niet in staat was om zijn stropdas te knopen. De nieuwsgierigheid die hij tot nu toe al nauwelijks had kunnen bedwingen, had door de aankondiging van zijn vader een intensiteit gekregen die gewoonweg zondig aanvoelde.

‘Dat had hij toch eerder tegen me kunnen zeggen?’ zei hij terwijl zijn moeder geduldig zijn overhemd rechteerde. ‘Weet jij eigenlijk wat er aan de hand is?’

‘Ach, je vader,’ antwoordde ze toegeeflijk. Ze was vijftien jaar jonger dan zijn vader en was nog steeds een mooie vrouw. ‘Hij wil jullie gewoon aan zijn vrienden voorstellen, denk ik. En jullie zijn allebei oud genoeg om aan de gesprekken van de mannen deel te nemen. Jullie moeten het tenslotte leren.’

Michael bekeek zichzelf in de spiegel. Zijn stropdas zat perfecter dan als ze op zondag naar de kerk gingen. ‘Maar daarom komen ze toch niet?’

‘Dat denk ik niet,’ zei zijn moeder met een glimlach terwijl ze de kledingborstel pakte om zijn colbert nog een keer te bewerken.

‘Waarom dan wel?’

‘Dat weet ik ook niet. Je vader maakt er een groot geheim van, maar je zult het vanzelf horen.’ Ze hield hem het colbert voor.

Michael glipte erin. ‘En jij?’

‘Het is een mannenzaak.’ Ze draaide hem naar zich om, bekeek hem onderzoekend en leek tevreden te zijn. ‘Begroet iedereen met zijn naam,’ vermaande ze hem terwijl ze wat onzichtbare stofjes van zijn revers plukte. ‘Geef iedereen een hand. Tijdens de bijeenkomst kun je het beste je mond houden zolang er niets aan je gevraagd wordt.’

‘Natuurlijk,’ zei Michael.

‘Zorg ervoor dat je een goede indruk maakt. Dat is heel belangrijk voor je vader.’ Met deze weinig behulpzame raad duwde ze hem naar de deur van zijn kleedkamer.

Onder aan de trap stond uitgerekend dominee Graham. Hij praatte met iemand die nauwelijks tot zijn kin kwam: ‘... echte reden voor hoop dat de president van een godvruchtig land...’

De lange, grijze man met het hoge voorhoofd onderbrak zichzelf, draaide zich naar hem toe en zei: ‘Als ik me niet vergis ben jij de jonge Michael Barron.’

‘Inderdaad, sir,’ antwoordde Michael moeizaam terwijl hij de uitgestoken hand eerbiedig schudde.

‘Wat ben je groot geworden,’ zei de dominee. ‘De laatste keer dat ik je gezien heb, was je nog zo klein...’ Hij wees een hoogte aan die overeenkwam met Michaels lengte toen hij een jaar of zeven was geweest, wat verbazingwekkend goed klopte. ‘... en ik heb het gevoel dat dat gisteren was!’

‘Aan de kinderen merk je hoe de tijd verstrijkt,’ zei de gedrongen man, die Michael herkende als Jim Nelson van Wheaton College. Hij begroette hem ook beleefd, net als Richard Miller van World Vision, Andrew Merritt van de North Creek Community Church, Tim Stone van de New Birth Missionary Cathedral, Howard Block van de Crossroads Missionary Church en Lawrence Pierce van de East Angeles Church, en daarna begaf iedereen zich naar de grote zaal.

Bij de deur stagneerde het. Mannen liepen op zoek naar hun naamkaartje langs de tafel. Mobiele telefoons werden uit zakken gehaald en uitgezet. Stoelen werden verschoven, gelach kaatste van het met hout betimmerde plafond terug. De geur van aftershave hing in de lucht. De grote salon was het belangrijkste vertrek van het huis en wekte – met zijn olieverfschilderijen in gouden lijsten van Bijbelse scènes, kroonluchters en enorme fluwelen gordijnen voor de ramen die uitkeken op het park met de fontein – de indruk dat ze in een kasteel woonden.

Isaak gebaarde naar hem, hij had hun plaatsen gevonden. Ze zaten helemaal aan het eind van de tafel, met hun rug naar de ramen. Daar zouden ze niet opvallen.

Wat was Isaak kalm! Michael ging timide zitten. Hij had kramp in zijn buik, maar was vastbesloten dat niet te laten merken. Hij hoopte alleen niet dat hij tijdens de bijeenkomst naar het toilet moest.

Nu pas zag hij dat zelfs meneer Den Haag was gekomen, de gouverneur van North Carolina, van wie werd beweerd dat hij kans maakte om over een paar jaar president te worden. Hij was een oude vriend van hun vader – ze noemden elkaar ‘Sam’ en ‘Gerald’ – en had een ereplaats naast dominee Graham.

‘Dominee, misschien wilt u een gebed uitspreken voordat we beginnen?’ vroeg zijn vader, die aan het hoofd van de tafel zat, onder een schilderij dat de opstanding van Jezus voorstelde: het opzij gerolde rotsblok, een enorme, half zwevende engel en Jezus die was opgestaan uit Zijn graf en op hetzelfde moment getransfigureerd werd.

De dominee knikte. ‘Graag.’ Hij vouwde zijn handen, sloot zijn ogen en boog zijn hoofd. Alle aanwezigen deden hem na.

Iedereen behalve Michael. Hij vouwde weliswaar zijn handen, maar kon zich niet losrukken van de aanblik van al deze machtige, indrukwekkende mannen die met een deemoedig gebogen hoofd aan de tafel zaten en baden tot Jezus Christus, de zoon van God.

‘Here Jezus,’ begon de grijze dominee met zijn nog steeds krachtige stem, de stem van een profeet. ‘Ik dank U vanuit het diepste van mijn hart voor Uw of-

fer aan het kruis. Uw bloed heeft me van de zonde gereinigd en me vergiffenis geschonken. De wereld om ons heen kan in beroering zijn, maar Uw vrede leeft in mijn hart, omdat ik met de hoop op Uw triomfantelijke terugkeer mag leven. Amen.'

'Amen,' herhaalden de mannen in koor, Isaak ook. Michael kon echter geen woord uitbrengen, maar er lette toch niemand op hem. Iedereen keek gespannen naar zijn vader, wachtte op wat hij te vertellen had.

'Jullie vragen je allemaal af waarom ik jullie hiernaartoe heb laten komen en waarom het zo dringend was,' begon zijn vader ernstig, nog steeds met gevouwen handen. Hoe hij om zich heen keek! Alsof zijn ogen radartoestellen waren. 'Ik wil jullie niet langer dan absoluut nodig is in spanning laten, maar het is moeilijk om de kwestie op een duidelijke manier uit te leggen. Laat ik beginnen met jullie te vertellen over een tijd waarin ik – ik beken het – twijfelde aan Gods wijsheid en Zijn plan voor mij.'

Michael hield zijn adem in. Zijn vader? Onmogelijk.

'En hoe God me toen op andere gedachten heeft gebracht,' ging zijn vader verder.

Er was niet meer dan een druk op een toets van de afstandsbediening nodig. Een scherm gleed vanuit het plafond voor het schilderij, de verduisteringsgordijnen gingen dicht en een tot dat moment verborgen projector kwam tot leven. Op het scherm verscheen een foto van de cover van een oud zakentijdschrift. Onder de kop JOHN KAUN – MANAGER VAN HET JAAR stond een foto van een man in een donkerblauw pak met de typische arrogant-agressieve blik van een topmanager.

'Ik heb jaren geleden een aanzienlijk bedrag in Kaun Enterprises geïnvesteerd,' begon Samuel Barron, 'een concern waarvan de bekendste tak de televisiezender N.E.W. – News and Entertainment Worldwide – was. Mijn beweegreden was, in tegenstelling tot die van de meeste investeerders, niet de hoop op exorbitante winsten, die ik trouwens ook niet verwachtte. Mijn doel was een heel bijzonder project van deze meneer.' Hij wees naar de geprojecteerde foto. 'Jullie herinneren je John Kaun misschien nog. Hij was een tijdlang nogal prominent aanwezig. Hij trad op in talkshows, figureerde in reclames voor zijn zender, was een permanent onderwerp in de roddelrubrieken. Een parvenu, aan wie ik eerlijk gezegd lange tijd helemaal geen aandacht besteed heb. Op een dag hoorde ik echter dat Kaun uitgebreide archeologische opgravingen in Palestina financierde en dat zette me aan het denken. Jullie weten allemaal hoe delicaat zulke opgravingen kunnen zijn, vooral als er historisch relevante dingen worden gevonden, zoals de boekrollen van Qumran.'

Er werd geknikt. Iedereen luisterde aandachtig. Niemand had oog voor de flessen water en de glanzende, chromen koffiepotten.

Een druk op de knop en er verscheen een foto van een zeventigjarige man in stoffige, gekreukte werkkleding, die een breedgerande zonnehoed droeg en met samengeknepen ogen naar de camera lachte. ‘De opgravingen werden destijds geleid door een zekere Charles Wilford-Smith. Toen ik inlichtingen over hem inwon, hoorde ik dat hij als professor verbonden was aan een nogal dubieus instituut, de Universiteit van Barnford, en daar geschiedeniscolleges gaf.’

‘Barnford!’ riep iemand.

‘Dat is toch die sekte?’ vroeg een ander. ‘Die zich heel brutaal True Church noemt?’

Sommigen knikten bevestigend, onder wie dominee Graham, die er met een zuinig mondje aan toevoegde: ‘Impertinent.’

‘Dat klopt,’ bevestigde Samuel Barron. ‘Met het oog op deze combinatie – een vertegenwoordiger van een pseudochristelijke sekte en een tycoon die de god Mammon aanbidt – vond ik het raadzaam dat iemand met een Bijbelse achtergrond een oogje in het zeil hield. Ik heb gebeden en Gods wil onderzocht en was ervan overtuigd dat ik juist handelde.’ De volgende foto verscheen, een poster van een tentoonstelling met vondsten uit de tijd van koning Salomon die blijkbaar jaren geleden in New York had plaatsgevonden. ‘Rechtstreekse deelname aan het project was vanwege de constructie van het concern niet mogelijk, dus heb ik aandelen in de holding gekocht. Daarmee had ik weliswaar geen invloed op de opgravingen, maar ik werd in elk geval op de hoogte gehouden, zodat ik eventueel op een andere manier zou kunnen reageren.’

Michael Barron observeerde de mannen aan de tafel, die op hun beurt zijn vader observeerden, de meesten met een gefronst voorhoofd. Ze vroegen zich duidelijk af waar dit toe zou leiden.

Dat vroeg hij zich ook af.

‘Op een dag, ongeveer drie jaar geleden, gebeurde er iets. Wat precies, dat wist niemand. John Kaun was druk bezig met de overnameonderhandelingen voor een Australische krant. Een riskante kwestie, maar in plaats van naar Melbourne te reizen vloog hij naar Israël en bekommerde zich niet meer om de contractonderhandelingen. De overname mislukte, maar Kaun bleef in Israël.’

Er ontstond opwinding onder de aanwezigen. ‘Ze hadden iets gevonden!’ raadde iemand.

Michaels vader hief zijn armen in een gebaar van onwetendheid. ‘Daar leek het op, hoewel maar heel weinig mensen op de hoogte waren van deze opgraving. Het volgende dat ik hoorde was dat er in Israël een schietpartij had plaatsgevonden en dat John Kaun daarvoor terechtstond. Hij ontsnapte op het nippertje aan gevangenisstraf, keerde naar de VS terug en deed iets waarmee niemand rekening had gehouden: hij ontbond zijn concern, liet zich van zijn vrouw scheiden en trok zich uit het zakenleven terug. Niet helemaal trouwens, hij is tegenwoordig manager van een onbenullige fabriek voor aardappelchips

in Oklahoma. In de wereld van high finance en big business bestond John Kaun echter niet meer.'

Hier en daar werd geknikt. Gouverneur Den Haag zei: 'Ik herinner het me. Het heeft een paar weken lang nogal wat opzien gebaard.'

'Voor de aandeelhouders kwam de ontbinding van Kaun Enterprises als een schok. Na allerlei juridisch gehakketak werden we schadeloosgesteld met aandelenpakketten van onverkoopbaar gebleken dochterbedrijven. Zo bleek ik op een dag mede-eigenaar te zijn van een New Yorkse uitgeverij die, om het maar gewoon ronduit te zeggen, onchristelijke, verderfelijke, obscene lectuur publiceerde.' Er verscheen een foto van de folder van een uitgeverij waarop bloederige en aanstootgevende boekomslagen naast elkaar gepresenteerd werden. 'Dit zijn de omslagen die toonbaar zijn. Ik was met tegenzin uitgever geworden van liefdesromans waarin overspel gepropageerd werd, non-fictieboeken waarin sodomie verheerlijkt werd, de on-Bijbelse gelijkheid van geslachten en spiritistische dwaalleren verdedigd werden, van misdaadromans die appellerden aan de meest primitieve instincten, zelfs van regelrecht pornografische boeken!'

Michael starde geboeid naar de foto. Op een van de covers waren de contouren van een rib en het begin van een vrouwenborst te zien, een aanblik die hem door merg en been ging en die hij trouwens prachtig vond. God had deze gestalte toch ook geschapen? Hoe kon dat dan verderfelijk zijn? Dat waren allemaal verbanden die hij nog niet begreep, maar waarover hij om een reden die hij niet kon noemen geen vragen durfde te stellen.

Hij keek naar zijn vader, die met gebalde vuisten tegen zijn borstkas sloeg en riep: 'Ik beken dat ik getwijfeld heb! Wat wilde God van me? Was ik een verkeerde weg ingeslagen? Ik wist het niet. Ik wist het – echt – niet.'

De laatste woorden onderstreepte hij met vuistslagen tegen zijn eigen borstkas. Daarna pakte hij de afstandsbediening, zette de projector uit en schakelde het gedempte licht in de zaal in.

'Wilde God dat ik deze zondige publicaties uitroeide? Ik deed een poging, maar deze mislukte door de weerstand van de overige aandeelhouders en ik bezat niet voldoende aandelen om me te laten gelden. Bovendien verkoopt deze rommel. Het is wat mensen willen lezen. Als deze uitgeverij zou stoppen met het produceren van dit soort boeken, dan zouden andere uitgeverijen bereidwillig in het gat springen, zodat er niets mee gewonnen was.' Hij keek om zich heen en liet zijn woorden op de anderen inwerken.

Sommigen knikten. 'Zo is de wereld nu eenmaal,' zei iemand.

'Uiteindelijk,' ging Sam Barron verder, 'gaf ik Clark Thomas, de hoofdredacteur, de opdracht om me alle manuscripten met christelijke en religieuze onderwerpen in het algemeen te laten lezen. Verder heb ik me er niet meer mee bemoeid.'

Hij liet zijn handen zakken, een toonbeeld van ontsteltenis. 'Jullie kunnen je

niet voorstellen wat er allemaal onder deze noemer aangeboden wordt. Handboeken voor toegepast heidendom, hekserij en allerlei soorten magie zijn in het huidige Amerika gegarandeerde verkoopsuccessen. Mensen die beweren met God gepraat, gebeld, gepicknickt of wat dan ook te hebben, verkopen miljoenen exemplaren van hun knoeiwerk. Blijkbaar krijgen de mensen er geen genoeg van om telkens nieuwe boeken vol gemeenplaatsen te lezen, van bijvoorbeeld de Dalai Lama die weer onzin uitkraamt. Ik stond op het punt om mijn opdracht in te trekken en een manier te zoeken om mijn aandelen te verkopen, ze in geval van nood weg te geven, toen meneer Thomas me dit manuscript stuurde.'

Hij legde een stapel stukgelezen vellen papier voor zich op de tafel.

'Dit is geschreven door journalist Uri Liebermann, die, zoals meneer Thomas me uitlegde, al maanden tevergeefs op zoek was naar een uitgeverij. Het droeg de titel *High Noon in de Negev* en was niets anders dan een minutieus verslag van John Kauns activiteiten in Israël.'

Nu stootten verschillende mannen kreten van verbazing uit. Iemand riep: 'Wat een samenloop van omstandigheden!'

Samuel Barron wachtte tot de opwindning was afgenomen en ging daarna verder. 'Jullie kunnen je waarschijnlijk voorstellen met hoeveel belangstelling ik dit manuscript gelezen heb. Wat jullie je echter niet kunnen voorstellen is mijn verrassing toen ik las wat de reden van het project was.'

Iedereen verstarde, ook Michael. Nú, dacht hij, nu gaat het over het ding uit Engeland. Uit Barnford.

Zijn vader stapelde de pagina's van het manuscript zorgvuldig op elkaar, legde zijn hand erop en zei: 'Destijds, in juni drie jaar geleden, werd tijdens de opgraving onder leiding van professor Wilford-Smith in een tweeduizend jaar oud graf de gebruiksaanwijzing voor een camera gevonden – een camera die pas aan het begin van deze maand op de markt gekomen is. John Kaun heeft daaruit vlijmscherp de stoutmoedige maar, zoals ik moet toegeven, enige logische conclusie getrokken dat het om het graf van een tijdreiziger moest gaan.'

Hij hief zijn hand en liet hem daarna zwaar op het manuscript terugvallen. 'Een tijdreiziger die, daarvan was hij overtuigd, opnames van Jezus Christus gemaakt heeft.'

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ANDREAS ESCHBACH

Het Messias-mysterie

‘Spannend, provocerend, tot nadenken stemmend, slim en romantisch. Een originele vijfsterrenthriller zoals je die zelden tegenkomt...’

– Crimezone.nl

Bij archeologische opgravingen in Israël doet Stephen Foxx, lid van de New Yorkse Explorer's Society, een sensationele ontdekking. In een graf van tweeduizend jaar oud vindt hij voorwerpen en documenten die volgens de datering even oud zijn als het skelet in het graf, maar waarop teksten staan die uit de moderne tijd komen... Hoe is het mogelijk dat er berichten uit het heden op een plek uit de tijd van onze Messias terecht zijn gekomen? Heeft hij hier te maken met een of andere vorm van tijdreizen, of wordt hij voor de gek gehouden?

Hoe dan ook, als Stephen Foxx' opdrachtgever, de mediamagnaat John Kaun, erachter komt dat Foxx belangrijk bewijsmateriaal voor hem heeft achtergehouden, treft hij direct drastische maatregelen. Hij ziet namelijk de kans van zijn leven en is vastbesloten om veel geld met deze vondst te verdienen. Ook het Vaticaan laat van zich horen, want de Kerk heeft een groot belang in het geheimhouden van deze schokkende vondst, die de hele overlevering die in tweeduizend jaar zorgvuldig rondom Christus is opgebouwd, in één klap teniet kan doen...

Een turbulente achtervolging begint. Een jacht tussen de archeoloog, het Vaticaan, diverse geheime diensten en een van de grootste media-concerns ter wereld. Een jacht vol verrassende wendingen die in daverende vaart leidt naar een explosieve climax...

ISBN 978 90 452 0558 8

Ook verkrijgbaar als e-book

ISBN 978 90 452 0768 1